

๑๕๗

Blazing Sunlight

ตั้งตะวันฉายฉาน 2

骄阳似我

ทดลองอ่าน

กู่หม่าน 顾漫

เขียน

พันมัย

แปล

การอ่านดีใจมากค่ะพี่สาว

คำนำสำนักพิมพ์

สิ้นสุดการรอคอย! ในที่สุดดังตะวันฉายฉาน เล่ม 2 ก็มาอยู่ในมือ
คุณผู้อ่านแล้ว ในความเป็นจริงแม้ว่าคุณผู้อ่านจะจบเล่ม 1 ด้วย
บทสรุปที่งดงามระหว่าง**หลินอวี๋เซิน**กับ**เนี่ยซี้กวง** แต่ก็ยังมีปมที่ค้างคา
บางอย่างเกี่ยวกับเรื่องของจวงซวี ที่คิดว่าคุณผู้อ่านหลายคนอาจจะ
เกิดความไม่แน่ใจว่า สุดท้ายแล้วยัยแดงโมของเรา (ฉายาของนางเอก)
จะลงเรือลำไหน จะมีอะไรพลิกผัน หรือพระเอกจะเปลี่ยนตัวหรือเปล่า
ไปติดตามเรื่องราวแสนโรแมนติคส์สไตล์คุณผู้อ่านที่ทุกคนรอคอย
กันได้เลย

จวน

ທດລອງອ່ານ

215000

เลขที่ 1 ถนนอรัญญิก นิคมอุตสาหกรรมเมืองสุโขทัย มณฑลพิษณุ
บริษัท ชวพรไฮดรอลิค เทคโนโลยี (สุโขทัย) จำกัด
ส่ง เนียชี่กวง ฝ่ายบริหาร

หลิน

ซึกวง ผมเจอคุณครั้งแรกในงานเลี้ยงของคุณนายอวี เป็นงานเลี้ยงที่ผม
ไม่ได้อยากไปเลย เพราะมันน่าเบื่อไปหมด สู้อยู่บ้านอ่านวารสารการแพทย์ไม่ได้
จนกระทั่งผมได้เจอคุณ

ตอนนั้นคุณกำลังอาละวาดใส่ผู้หญิงคนหนึ่ง คนมองกันทั้งงาน แต่
ทั้งที่ผมควรจะเห็นใจผู้หญิงคนที่ถูกคุณตวาดใส่จนเกือบร้องไห้เหมือนคนอื่น ๆ
ผมกลับถูกคุณสะกดสายตา รู้สึกว่าคุณดูมีเสน่ห์มาก

ผมตั้งใจว่าจะต้องหาทางทำความรู้จักคุณให้ได้ บังเอิญยาดิฉันแนะนำ
เพื่อนๆ ของเขาให้ผมรู้จัก ในนั้นมีคุณด้วย ผมมั่นใจที่มันเปอร์เซ็นต์ว่าตอนนั้น
คุณไม่ได้สังเกตเห็นผมด้วยซ้ำ ดังนั้นจึงไม่มีความประทับใจอะไรในตัวผม
ผมตั้งใจหาทางเข้าหาคุณแบบเนียน ๆ แต่แป๊บเดียวคุณก็ไม่อยู่ทำงานแล้ว
ผมบอกตัวเองว่าอย่าใจร้อน ผมต้องมีวิธีที่ดีกว่านี้

อีกสองสามวันต่อมา ผมได้รับคำเชิญจากคุณให้ไปชมดอกเหมย ผมดีใจ
แทบบ้า

วันนั้นเคลผ่าตัดของผมประสบผลสำเร็จยอดเยี่ยม พอออกจากห้องผ่าตัด
ผมก็ขับรถตรงไปที่อู่ซีทันที แต่คิดไม่ถึงว่านี่จะเป็นการผ่าตัดครั้งสุดท้ายในชีวิตผม
ผมประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์บนทางด่วน

ผมไม่ได้รับอันตรายถึงชีวิต แต่ไม่สามารถเป็นศัลยแพทย์อันดับต้น ๆ
ได้อีก เพราะนอกจากเรื่องมือแล้วยังมีเรื่องตา ช่วงนั้นผมต้องนอนนิ่ง ๆ
อยู่บนเตียงผู้ป่วย มีผ้าพันปิดตาไว้ คิดในใจว่านี่เป็นราคาที่ผมต้องจ่ายเพื่อให้ได้
พบผู้หญิงคนนั้นเธอ ผมไม่ได้โกรธหรือแค้นเธอ และไม่ได้บอกใครว่า
ผมเกิดเรื่องเพราะตั้งใจไปหาเธอ แต่ทำไมเธอถึงไม่มาเยี่ยมผมเลยสักครั้ง

การมองไม่เห็นแสงสว่างทำให้ผมมีปัสสาวะอยู่ในใจ

และไม่เคยกำจัดมันออกไปได้

เพราะแบบนี้ ตอนที่ไดยินว่าคุณมาเรียนรู้งานอยู่ที่บริษัทนี้ ผมจึงย้ายจาก
สำนักงานใหญ่เซี่ยงหยวนมาที่ซูโจว คิดไม่ถึงว่าคุณจะไม่รู้จักผม

จริงสินะ คุณจะรู้จักผมได้อย่างไร ในเมื่อคนที่ชวนผมไปอู่ซีไม่ใช่คุณ

แต่ซึกวง ผมตั้งใจไปหาคุณตั้งแต่นั้น

หลินอวีเซ็น

ถ้าได้รับความรักอันร้อนแรงและเปิดกว้างตั้งดวงตะวันแล้ว
ใครจะไปสนใจดอกไม้ไฟที่สว่างวาบแล้วดับไปอยู่อีก

ช่วงตรุษจีน สองสามปีมานี้ ฉันกับแม่ไปฉลองกันที่บ้านคุณลุงตลอด และปีนี้ก็ไม่ใช่ข้อยกเว้น พอเลิกงานวันสุดท้ายก่อนหยุดปีใหม่ฉันไม่ได้กลับอู่ชี แต่ตรงไปที่หนานจิงเลย

ไม่รู้เจียงรู่ยเป็นอะไรของเขา ปีนี้ถึงได้ดูกระตือรือร้นเป็นพิเศษ ถึงขั้นแย่งงานของเหล่าจ้างด้วยการขับรถมารับฉันที่สถานีรถไฟด้วยตัวเอง

พอฉันเดินออกจากสถานีมาก็เห็นเขายืนโบกไม้โบกมือให้อย่างกระตือรือร้นท่ามกลางฝูงชน ยิ้มหน้าบานเหมือนดอกไม้ พุงมาดิงกระเป๋าดูเดินทางไปซื้เสื้อผ้าของฉันไป

“เดี๋ยวก่อน!” ฉันกวาดตามองเขาตั้งแต่หัวจดเท้า “เจียงรู่ยทำไมนายกระตือรือร้นแบบนี้ นายทำเรื่องไม่ดีกับฉันไว้รึเปล่า”

เขาทำเสียง “ชี” แล้วบอกว่า “ผมเห็นพี่แล้วดีใจไม่ได้หรือไง”

...เขาจะต้องทำเรื่องไม่ดีอะไรต่อฉันไว้แน่ๆ

ตลอดทางเจียงรู่ยดูแปลกๆ เขาทำท่าเหมือนไปขโมยแมวของเพื่อนบ้านมา ขนาดเราเดินไปเอารถที่ลานจอดและขับออกไปพักใหญ่แล้ว

เขาก็ยังคงเป็นแบบนี้

ฉันพูดอย่างอารมณ์เสีย “เจียงรู่ย นายทำตัวปกติหน่อยได้มั๊ย”

เจียงรู่ยทำท่ายกคิ้วหลิวตา “ผมไปรู้ความลับสำคัญมาเรื่องหนึ่ง เป็นเรื่องที่อาจส่งผลกระทบต่อชีวิตของคนคนหนึ่งไปตลอดกาล พี่อยากฟังมั๊ย”

ฉันเหลือบมองเขาแวบหนึ่ง เจียงรู่ยขยิบตาเจ้าเล่ห์ใส่ฉัน ฉันเลยตอบอย่างเสียไม่ได้ “ก็เล่ามาสิ”

ฉันตอบรับแบบส่งๆ แต่คิดไม่ถึงว่าเขาจะได้ใจ

“งั้นพี่ก็ขอร้องผมสิ”

ฉันเลยใช้มือตบกบาลเขาเต็มแรง “ขอร้องแล้ว พอใจยัง”

“ซี ไม่อยากฟังก็ไม่ต้องฟัง” เจียงรู่ยใช้มือข้างหนึ่งกุมคิระชะ “แล้วอย่าเสียใจทีหลังละ เนี่ยซีกวง คนเรารู้เรื่องบางอย่างเข้าไปหนึ่งวัน เท่ากับความสูญหายไปหนึ่งวันนะ”

“เหอะๆ” ฉันได้กลับเขาเพื่อเป็นการบอกว่าฉันไม่ได้สนใจ ความลับของเขาเลยสักนิด

อาจเพราะเป็นช่วงเทศกาลรถเลยติดหนักมาก พอวิ่งไปถึง ถนนชินเจียโชวรถก็ไม่ขยับเลย ฉันเอามือเท้าคางมองออกไปนอกหน้าต่าง เห็นตลาดนัดที่มีคนพลุกพล่านแล้วเกิดปิ้งใจเดี๋ยวนั้นมา

“เจียงรู่ย เราหาที่จอดรถกันเถอะ ฉันอยากซื้อของหน่อย”

เจียงรู่ยตกใจ “ตอนนี้เนี่ยนะ พี่สาว?”

“ใช่สิ นายบอกว่าแม่ฉันกับป้าสะใภ้ออกไปซื้อดอกไม้กัน ไม่ใช่เหรอ ไหนๆ กลับไปก็ไม่เจอใคร นายก็ตามฉันไปซื้อปิงดิวที่นั่น!”

ฉันชี้นิ้วไปที่ห้างสรรพสินค้าใหญ่ที่สุดในหนานจิงซึ่งอยู่ข้างหน้า

เจียงรู่ยจึงถูกฉันทลักเข้าห้องด้วยสีหน้าไม่สบอารมณ์

“พี่ไม่ชอบซื้อของหรูไม่ใช่เหรอ ถ้าอยากได้ของจัดงานปีใหม่ เราไม่ต้องมาที่แบบนี้ก็ได้” เขากวาดตามองรอบห้อง “หรือพี่หาเงินเองได้แล้วเลยอยากซื้อของขวัญให้ผม”

ฉันทตอบเขาอย่างไม่ไวไม่ตรี “นายคิดเยอะไปแล้ว”

“อ้อ ผมรู้แล้ว พี่อยากลองเสี่ยงดวงดูว่าจะบังเอิญเจอหนุ่มหล่อบางคนหรือเปล่าละสิ” เจียงรู่ยทำหน้าเจ้าเล่ห์อีกครั้ง “จำได้ว่าบ้านของหนุ่มหล่อบางคนอยู่ไม่ไกลจากที่นี่ มีความเป็นไปได้เยอะอยู่ที่เขาจะออกมาเดินช่วงปีใหม่เหมือนกัน”

ช่วงพรืบทานั้น ฉันทรู้ทันทีว่าหนุ่มหล่อที่เจียงรู่ยพูดถึงคือจวงชวี หัวใจเหมือนถูกกระตุกเล็กน้อยก่อนที่จะกัดฟันเค้นเสียง “ฉันจะให้นายมาช่วยฉันเลือกของขวัญต่างหาก

“ของขวัญให้...แฟน” ฉันทพูดเน้นเสียง

เจียงรู่ยเลิกทำลอยหน้าลอยตาทันที เขาทวนซ้ำหน้าเหวอ “แฟน?”

“พี่...พี่มีแฟนแล้ว?”

ฉันทพยักหน้าภาคภูมิใจ แต่พอเห็นสีหน้าซอกของเขา ฉันทก็รู้สึกหงุดหงิดขึ้นมานิดๆ “ซัวตียังไงพี่สาวนายก็ทั้งสวยทั้งเก่ง...กับอีแค่เรื่องเล็กๆอย่างมีแฟน มันน่าแปลกนักเธอ”

“ใครอะ” เจียงรู่ยซักแล้วทำหน้าที่ถึงบางอ้อ “หรือว่าจะเป็นอย่าง...”

ฉันทตบเขาทันที “เขาชื่อหลินอวี๋เซิน”

เจียงรู่ยเอ๋ไปอีกครั้งทั้งที่ยังทำหน้าที่เป็นปลื้มไม่หาย ความจริงฉันทก็ไม่ค่อยเข้าใจนักว่าทำไมเจียงรู่ยถึงเดาว่าแฟนของฉันทคือจวงชวี

แถมยังทำท่ากระตือรือร้นขนาดนี้ แต่ฉันก็พยายามระงับความรู้สึกแปลกๆ ในใจไว้ เพื่ออธิบายให้เขาฟังอย่างอดทน

“ก็คนที่ฉันเคยเล่าให้นายฟังว่าเป็นเจ้านายของฉันไง”

เจียงรู่ยังทำหน้าอึ้ง

“ตั้งแต่เมื่อไหร่”

“ความจริงเพิ่งไม่กี่วันเอง” อยู่ๆ ฉันก็รู้สึกกระตือรือร้นแปลกๆ ที่เริ่มมีความสัมพันธ์แบบนี้นะ

“ไม่กี่วันหรอ”

“ยังไม่ถึงหนึ่งเดือนด้วยซ้ำ” จากนั้นฉันก็นึกขึ้นมาได้ “จริงสิ ห้ามบอกแม่ฉันนะ”

“ทำไมล่ะ” เจียงรู่โพล่งออกมา “พี่ไม่ได้จริงจังกับเขาหรอ”

“ใช่ที่ไหนล่ะ ฉันแค่...” ฉันหยุดพูดไม่ได้เล่าต่อ เพราะถ้าให้เล่าเรื่องของหลินอวี่เซินอย่างละเอียด ก็ต้องเล่าเรื่องสองแม่ลูกน่ารังเกียจคู่หนึ่งกับพ่อของฉันด้วย แล้วมันเรื่องอะไรที่ฉันต้องทำให้แม่มคิดถึงเรื่องน่าหงุดหงิดพวกนี้ในช่วงปีใหม่

เลยคิดว่าอย่าเพิ่งพูดอะไรก่อนดีกว่า

ฉันขี้เกียจอธิบายให้เจียงรู่ฟังเลยบอกว่า “สรุปคือนายอย่าเพิ่งพูดออกไปแล้วกัน”

นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันซื้อของให้ผู้ชายที่ไม่ใช่ญาติ แต่เดินดูตั้งหลายร้านแล้วก็ยังไม่เจอของที่ถูกต้องเลย และจังหวะที่ฉันเงยหน้าขึ้นก็เลื้อยไปเห็นแบรด์นาฬิกาที่หลินอวี่เซินใส่บ่อยๆ

ฉันลากเจียงรู่เข้าไปในร้าน มองไปที่ตู้โชว์แล้วดวงตาก็เป็นประกาย “เจียงรู่ นาฬิกาเรือนนี้สวยมั๊ย”

เจียงรู่มองนาฬิกาแล้วมองฉัน แต่ยังไม่พูด

“ขอความเห็นหน่อยสิ”

เจียงรู่ยเลยพูดแบบผีนๆ “ให้นาฬิกาฆนธรรมตาไป ไม่แปลกใหม่เลย”

ฉันคิดหนัก “ฉันรู้ว่าการให้นาฬิกาฆนธรรมตามาก แต่เวลาเขายกข้อมือดูนาฬิกาฆนโคตรหล่อเลยนี่นา”

แล้วในหัวก็ผุดภาพตอนที่หลินอวี๋เซินยกข้อมือขึ้นมาดูนาฬิกาในอิริยาบถต่างๆ ทำให้ฉันใจลอยไปเล็กน้อย ก่อนจะรู้สึกถึงสายตาแปลกๆ ของเจียงรู่ย จึงพบว่าตัวเองกำลังใช้สองมือเท้าคาง จ้องนาฬิกาในตู้โชว์อยู่นานแล้ว

...น่าอายชะมัด

ฉันรีบดึงสติและเก็บมือกลับเหมือนไม่มีเรื่องอะไรเกิดขึ้น จากนั้นขอให้พนักงานเอนาฬิกาเรือนนั้นออกมา

ระหว่างทางกลับบ้าน เจียงรู่ยเจียบผิปปกติ สายตามองตรงไปข้างหน้า ไม่รู้วากำลังคิดอะไร

ฉันยื่นมือไปโบกตรงหน้าเขา “เจียงรู่ยๆ?”

เจียงรู่ยเลยหันมาพูดกับฉันว่า “อยู่ๆ ผมก็ค้นพบว่า บางทีการกระทำที่เกิดจากความไม่ได้ตั้งใจของใครคนหนึ่งอาจเปลี่ยนแปลงชีวิตทั้งชีวิตของใครอีกคนได้”

“...อืม เป็นการค้นพบที่ยิ่งใหญ่มากจริงๆ”

เจียงรู่ยมองฉันอย่างอึ้งๆ แล้วไม่ได้พูดอะไรอีก นอกจากถอนหายใจหนึ่งที

อยู่ๆ น้องชายก็กลายเป็นเด็กหนุ่มอมทุกข์ ข้างหน้ายังติดไฟแดงอีกยาว ฉันรู้สึกเบื่อเลยจะส่งข้อความไปบนกับหลินอวี๋เซิน แต่พอ

เปิดมือถือ ฉันก็ลืมความรู้สึกนี้แล้วเปลี่ยนเป็นคุยขอเครดิตจากเขาแทน

[วันนี้ฉันไปซื้อของขวัญให้คุณ!]

หลินอวี๋เซินตอบกลับอย่างรวดเร็ว [พอลงจากรถไฟก็ไปซื้อของขวัญให้ผมเลยเหรอ]

[ใช่!]

เขาไม่ได้ตอบกลับมาก็ได้ แต่วินาทีต่อมาเมื่อถือก็ดัง พอเห็นชื่อบนหน้าจอ ฉันก็ชักพุดไม่ออก หลังจากรับสาย หลินอวี๋เซินถามทันทีว่า “ของขวัญอะไร”

“คุณต้องขึ้นเครื่องบินไม่ใช่เหรอ ขนาดคุยกันไว้ดิบดีว่าจะมาส่งฉันที่หนานจิงด้วยก็ยังไม่ขึ้นเลย ทำไมถึงมีเวลาโทร.คุยได้ล่ะ”

“ทำไมคุณเฝ้าถึงว่าแฟนอย่างไม่มีเหตุผลแบบนี้ล่ะครับ ต่อให้ผมต้องรีบขึ้นเครื่องบินแล้วจะโทร.คุยกับคุณไม่ได้เหรอ ใครกันที่บอกว่า การนั่งเครื่องบินระยะไกลมันเหนื่อยมาก เลยไม่อยากให้ผมวิ่งไปวิ่งมา”

ฉันเพิ่งรู้เมื่อไม่กี่วันก่อนว่าพ่อของหลินอวี๋เซินเสียชีวิตไปนานแล้ว ส่วนแม่ของเขาย้ายไปอยู่ที่สวีตเซอร์แลนด์ เขาเลยต้องบินไปฉลองตรุษจีนกับแม่ที่สวีตเซอร์แลนด์ทุกปี

พรุ่งนี้เขามีบินเข้ามา เดิมตั้งใจจะขับรถมาส่งฉันที่หนานจิงแล้วค่อยกลับไปข้างไ้ แหม่นอนว่าฉันปฏิเสธความคิดนี้ ยังไม่ต้องพูดถึงเรื่องรถติด ต่อให้รถไม่ติด การขับรถไปกลับระหว่างหนานจิงกับข้างไ้ก็ต้องใช้เวลาถึงหกเจ็ดชั่วโมง

แต่ถึงความคิดกับการกระทำของฉันจะดูเข้าอกเข้าใจและห่วงใยมากแค่ไหน ปากก็ยังอดเถียงข้างๆ คูๆ ไม่ได้ “อ้อ...ฉันแค่พุดไปอย่างงั้นเอง ในใจยังหวังว่าคุณจะมาส่งฉัน”

หลินอวี๋เซินหัวเราะ “ฉันก็ต้องขอโทษอย่างมากจริงๆ ที่ผมคิดไม่ถึงว่าคุณเนี่ยจะเป็นคนปากไม่ตรงกับใจ ผมมันอ่อนประสบการณ์เอง คราวหน้าผมจะไม่ให้เรื่องผิดพลาดแบบนี้อีก”

เฮ้อ... เกียงสู้เขาไม่ได้เลย

หลินอวี๋เซินคงได้ใจมาก ยังถามฉันต่อ “แล้วคุณซื้อของขวัญอะไรให้ผม”

ฉันคิดในใจ คุณใจร้อนเกินไปหน่อยมั้ง ดูจากมาดนิ่งๆ ขรึมๆ ของคุณ ตอนที่ฉันเอาของขวัญไปให้ คุณควรจะยื่นมือมารับและบอกขอบคุณแบบส่งๆ สิ แบบนั้นถึงจะเป็นตัวคุณหรือเปล่า

ถึงในใจจะบ่น แต่ปากยังตอบตามความจริง

“นาฬิกาข้อมือ” ฉันรู้สึกว่าคุณนี่ไม่มีอะไรแปลกใหม่ เสียงพูดจึงอ่อนลง

แต่เขากลับเริ่มถามถึงรายละเอียดด้วยความสนใจ “สีอะไร วัสดุแบบไหน”

“สีดำ ตัวเรือนเป็นโลหะ สายหนัง แบรินด์เดียวกับที่คุณใส่อยู่ แต่สวยกว่าของคุณ น่าจะเป็นรุ่นใหม่ล่ะ”

หลินอวี๋เซินหัวเราะ “คุณเนี่ยทุ่มหนักเบอร์นี้ ผมเครียดเลยนะ”

การสนทนาระหว่างฉันกับหลินอวี๋เซินถูกขัดจังหวะเพราะเสียงแตรรดังยาวทางด้านหลัง ฉันจึงเพิ่งเห็นว่าไฟแดงข้างหน้าเปลี่ยนเป็นเขียวแล้ว แต่เจียงรู่ยกกลับไม่ได้ขับรถออกไป

เขาไม่รอให้ฉันเตือนก็เหยียบคันเร่งพารถแล่นออกไป เมื่อฉันดูมือถืออีกครั้งก็พบว่าตัวเองเผลอตัดสายไปแล้ว ฉันเลยต้องเปลี่ยนไปส่งข้อความคุยกับหลินอวี๋เซินแทน

วันนี้ฉันเล่าเรื่องของคุณให้เจียงรู่ฟัง เจียงรู่เป็นน้องชายฉัน

พอเล่าเรื่องที่ฉันคบกับคุณ เขาก็ทำท่าแปลก ๆ หรือน้องชายฉันจะเป็นพวกซิสคอน¹]

หลินอวี๋เซ็นส่งเครื่องหมายคำถามตอบกลับมา

เฮอะ ฉันแค่ล้อเล่นหรอกยะ แล้วนี่เขาตอบอะไรกลับมา

แต่ผ่านไปไม่กี่นาที หลินอวี๋เซ็นก็ตอบกลับมาอีกครั้งว่า

[อีกสองสามวันพาน้องชายคุณมาเจอผมหน่อยสิ]

ฉันอดขำไม่ได้

[คุณนี่ใหญ่จังนะ ถึงขนาดฉันต้องพาน้องชายไปให้คุณเจอตัวด้วย อยากเจอกี่มาตุเองสิ]

หลังจากผ่านถนนซินเจียไช่วอร์กี้หายติด ไม่นานก็ถึงบ้านของคุณลุง

พวกแม่งยังไม่กลับมา พอเราเข้ามาในห้องรับแขก เจียงรู่ยกีโพล่งขึ้นว่า “พี่จะไปคุยกับป้าจางในครัวมั๊ย”

ฉันชะงักเล็กน้อย “หา?”

“ป้าเขาคิดถึงพี่มาก”

“เธอ” ฉันมองเจียงรู่ด้วยความประหลาดใจที่อยู่ ๆ เขาก็หยิบยกเรื่องนี้ขึ้นมา ทันใดนั้นฉันก็นึกคิดถึงเรื่องความลับสำคัญที่เขาบอกขึ้นมาได้

“ความลับสำคัญที่นายบอก มันคือเรื่องอะไรเธอ”

“ไม่มีอะไร” เจียงรู่เงิบไปครู่หนึ่งก่อนตอบ “ผมขอขึ้นไปอยู่เงิบ ๆ ข้างบนแป๊บหนึ่ง”

แล้วเขาก็เดินจากไป

¹ มาจากคำว่า Sister Complex หมายถึงการติดพี่สาวหรือน้องสาว

อยู่เงียบ ๆ...นายจะไปอยู่เงียบ ๆ ทำไม...

ฉันเดินไปที่ห้องครัวอย่างงง ๆ

ป้าจางกำลังทำลูกชิ้นปลาอยู่ในครัว พอฉันเห็นลูกชิ้นปลาก็น้ำลายหก ป้าจางเห็นฉันตาเป็นประกายก็ยิ้มตาหยิบบอกว่า “ปีนี้ฉันใช้ปลาสามตัวทำลูกชิ้น เป็นปลาชิงอวี่ตัวใหญ่หนักสิบกว่าซั่ง² ทั้งนั้น ตอนกลับก็เอาลูกชิ้นปลากลับไปหลาย ๆ ถุงนะคะ ฉันเตรียมไว้ให้แล้ว”

“ได้เลยค่ะ หนูชอบกินลูกชิ้นปลาฝีมือป้าที่สุด หนูช่วยตีเนื้อปลาเนคะ”

การทำลูกชิ้นปลาต้องใช้แรง โชคดีที่ฉันได้รับการเคี้ยวกว่าจากหลินอวี่เซิน ทำงานใช้แรงมาพักหนึ่งแล้ว ทำให้เรี่ยวแรงเยอะขึ้น สามารถตีเนื้อปลาทำลูกชิ้นได้สบาย ๆ

ระหว่างที่ออกแรงทำลูกชิ้นปลา ป้าจางถามเรื่องงานของฉัน ฉันเลยอดเล่าให้เธอฟังไม่ได้ “เจ้านายฉันนี่เงา ชอบหาเรื่องจับผิดฉันให้ฉันทำงานล่วงเวลาอยู่เรื่อย”

ป้าจางฟังแล้วโมโห “ได้ยังไงกันคะ ทำงานล่วงเวลาทุกวัน มันเหนื่อยมากนะ เราต้องอย่าไปยอม ร้องเรียนไปเลย อีกอย่างคุณเนี่ยก็มีหุ่นอยู่ในบริษัทนั่นด้วยไม่ใช่เธอคะ”

ฉันถอนหายใจแล้วพูดอย่างใจกว้าง “ช่างเถอะค่ะ เห็นแก่ที่เขาหล่อ อกภัยให้เขาไปแล้วกัน”

ป้าจางไม่เห็นด้วยที่ฉันให้อภัยคนอื่นเพราะเห็นแก่ความหล่อ เธอแต่ย้าแล้วย้าอีกว่าจะยอมอ่อนให้เจ้านายแยะ ๆ แบบนี้ไม่ได้ไม่อย่างนั้นฉันนั่นแหละจะไม่รอด ทำให้ฉันต้องยอมรับปากว่า

²1 ซั่ง/จิน เท่ากับ ครึ่งกิโลกรัม

หลังปีใหม่ ฉันจะไปร้องเรียนเจ้าหน้าที่ควบตำแหน่งแฟนของฉันด้วย
บ้างจนถึงพอใจและยอมปล่อยผ่านเรื่องนี้ไป เราคุยกันเรื่องอื่น
อีกสักพัก อยู่ๆ บ้างจึงเหมือนจะนึกอะไรขึ้นได้เลยถามฉันว่า “ตอนที่
คุณหนูกับคุณเจียงรูปไปเรียนต่อเมืองนอกกัน สนุกมั๊ยคะ”

เรียนต่อเมืองนอก? ฉันชะงัก “เราแค่ไปทัศนศึกษากันคะ”

“อ้อๆ ทัศนศึกษา ฉันอายุเยอะแล้วเลยไม่ค่อยรู้จักเรื่องพวกนี้”

“ก็สนุกดีคะ” ฉันตอบพลางกวนเนื้อปลา แต่แล้วก็ชะงัก
ความรู้สึกแปลกๆ วูบขึ้นมาในใจอย่างไม่มีสาเหตุ แต่ยังไม่ทันจะได้
สืบทว่าแปลกตรงไหน ฉันก็ได้ยินเสียงเจี๊ยวจ๊าวดังมาจากด้านนอก
พวกแม่กลับมาแล้ว

ทดลองอ่าน

เรื่องฉลองตรุษจีน ไม่มีอะไรน่าเล่า เพราะเป็นแค่การกินดื่มสังสรรค์และชมการแสดงในคืนส่งท้ายปีเท่านั้น นอกจากสายจากพ่อที่ทำให้ทุกคนหมดอารมณ์แล้ว ทุกอย่างสมบูรณ์แบบมาก

ฉันยังจำปีแรกที่ไม่ได้ฉลองวันตรุษกับพ่อได้ ฉันนอนอยู่บนเตียงกลางดึก ฟังเสียงประทัดจากข้างนอก ร้องไห้อยู่ในโง่งมผ้าห่ม ในขณะที่ปีนี้พ่อได้ยื่นพอบอกว่าติดพายุหิมะที่ญี่ปุ่น ทำให้ยังกลับมาไม่ได้ ฉันกลับเขยราวกับไม่ได้รู้สึกเสียใจหรือผิดหวังเลย

เหมือนจะชินชาไปเสียแล้ว

เจียงรู่ยทำตัวแปลกๆ ได้สักพักก็กลับเป็นปกติ ผลคือในคืนวันสิ้นปีพอเรากินมื้อค่ำเสร็จ ออกไปจุดดอกไม้ไฟในสวน อยู่ๆ เขาก็พูดว่า

“วันก่อน พี่คุยกับป้าจางเป็นยังไงบ้าง”

ฉันงงไปพักหนึ่ง “ป้าจาง...ทำไมเธอ”

เจียงรู่ยเงยหน้ามองดอกไม้ไฟที่แตกกระจายเต็มท้องฟ้าเสียงๆ

ฉันชี้เกยจสนใจเขาเลยหยิบมือถือออกมาโทร.หาหลินอวี่เซิน เพราะ

อยากรู้ว่าอยู่ทางนั้นเขาเคานต์ดาวน้กันตอนกี่โมง จะเคานต์ดาวน้พร้อมกับที่หนานจิงหรือช้ากว่า หลังจากฉันต่อสาย อยู่ๆเจียงรู่ยก็หันมาพูดกับฉันอย่างจริงจังว่า “พี่ สมมติว่า...นี่ผมสมมตินะ สมมติว่าพี่เลิกกับแฟน พี่ต้องรีบบอกผมนะ”

เนื่องจากเสียงดอกไม้ไฟค่อนข้างดัง ตอนพูดเจียงรู่ยเลยต้องยื่นหน้าเข้ามาใกล้ฉัน ฉันมองมือถือแว่นหนึ่งแล้วกดวางเงียบๆ ก่อนเอาดอกไม้ไฟในมือตีหัวเจียงรู่ย

เจียงรู่ยกุมศีรษะ วิ่งหนีไปรอบสนาม “ผมแค่สมมติเอง”

ยังจะกล้าพูดจาเพื่อเจ้ออีก “สมมติก็ไม่ได้ยะ”

เจียงรู่ยหยุดวิ่ง “ดูพี่จริงจังมากนะ”

“...เรื่องแบบนี้ไม่จริงจังได้หรอ”

เพราะดีไม่ดีฉันอาจต้องอยู่กับคุณสุภาพบุรุษคนนี้ไปตลอดชีวิต
เอ่ ไม่ถูกสิ ต้องบอกว่า“ดี” ถึงจะถูก

เจียงรู่ยเงียบไปอีกครั้ง

เสียงมือถือดัง ฉันขี้เกียจสนใจเขาอีก พอรับสายก็มีเสียงขมิ้นๆ
ของหลินอวี่เซินดังมา “น้องชายคุณไม่พอใจผมหนักจริงๆ”

ฉันพูดยิ้มๆ “ก็ใครใช้ให้คุณเคยรังแกฉันล่ะ ฉันฟ้องเขาหมด
แล้ว”

ตอนนี้เจียงรู่ยค่อยๆ เดินเข้ามานั่งยองๆ ข้างฉันเหมือนหมา
ตัวโต มองฉันกับหลินอวี่เซินโทร.คุยกันอย่างตั้งใจ ฉันถูก
เจียงรู่ยมองจนอึดอัด ทั้งที่ตอนแรกฉันตั้งใจว่าจะต่อว่าหลินอวี่เซิน
เรื่องที่ไม่ยอมโทร.หาฉัน แต่ตอนนี้ฉันกลับคุยกับเขาต่อไม่ไหวแล้ว

“สุขสันต์วันตรุษค่ะ เตียวฉันค่อยโทร.หาคุณใหม่นะ” ฉันรีบ
วางสายและย่อตัวลงไปจ้องตากับเจียงรู่ย “ตกลงนายเป็นอะไรกันแน่”

ฉันเริ่มเครียด

หรือก่อนหน้านี้นั้น ฉันบรรยายภาพของหลินอวี๋เซ็นว่าเขาเป็นคนเลวร้ายมากจนน้องชายเป็นห่วง หลังจากคิดทบทวนครู่หนึ่ง ฉันจึงอธิบายให้เจียงรู่ยฟัง “ความจริงเขาเป็นคนดีมาก เมื่อก่อนมีเรื่องเข้าใจผิดกันนิดหน่อย ไว้นายเจอเขาก็จะรู้”

เจียงรู่ยพูดเสียงน้อย “คบกันยังไม่ถึงเดือน ก็ต้องให้ผมออกหน้าช่วยจัดการให้แล้วหรอ”

เราต้องไปถึงขั้นแต่งงานกันก่อนถึงจะใช้คำว่า “ออกหน้า” ได้ และโดยทั่วไป คำว่าออกหน้านี้นักหมายถึงการที่ผู้ใหญ่พบกัน เจียงรู่ยให้เกียรติตัวเองเกินไปหน่อยไหม

ฉันหมดคำพูดไปชั่วขณะและรู้สึกอยากขัดเขาอีกสองสามที แต่พอก้มลงไปมองหาดอกไม้ไฟที่โยนทิ้งเมื่อก็ ฉันกลับได้ยินเจียงรู่ยพูดเสียงเบาว่า

“ผมแค่ไม่อยากให้พี่...คลาดกัน”

คำสุดท้ายนั้นเบาามากกว่าจะได้ยินชัดว่าเขาพูดอะไร แต่กลับไม่ค่อยเข้าใจว่าเขาหมายถึงอะไรและชี้แจงจะสืบสาวราวเรื่อง คินฉลองปีใหม่ฉันไม่อยากซ่อมน้องชายเลยจุดตัวเขาลุกขึ้น “ไปเถอะ ไปดูซุนหว่าน¹ กัน คนที่นายชอบ เขาจะมาร้องเพลงไม่ใช่หรอ”

เจียงรู่ยทำตัวแปลก ๆ ตลอดช่วงเฉลิมฉลอง ไม่ว่าจะซักถามฉันอย่างละเอียดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของฉันกับหลินอวี๋เซ็น หรือ

¹ แปลตรงตัวว่า “ราตรีตรุษจีน” คือคำเรียกสั้น ๆ ของงานกาล่าฉลองตรุษจีน ซึ่งจัดโดยโซนี่มีเดียกรุ๊ป (CMG) เผยแพร่ทางสถานีโทรทัศน์ซีซีทีวี (CCTV) เป็นประจำทุกคืนสิ้นปีของจีน

การที่อยู่ ๆ ก็กระตือรือร้นออกไปเดินเที่ยวด้วย วันซุอิ ซูเออร์² ฉันกลับอยู่เพื่อไปสวัสดีปีใหม่คุณปู่คุณย่า วันซุซัน³ กลับมาที่หนานจิง แต่ละวันเจียงรู่จะลากฉันไปเดินเตร่แถวซินเจียโชวตั้งแต่เช้าจนเย็น!

ฉันรู้สึกเหมือนขาตัวเองใกล้จะหักแล้ว ถูกลมหนาวพัดจนหน้าเหี่ยว แต่เจียงรู่ก็ยังลากฉันไปมาเหมือนหมาฮัสกีที่หลุดจากสายจูง

ฉันดึงมือเจียงรู่ไว้เพราะเดินไม่ไหวอีกต่อไป “น้องชาย ทำไมพอนายเข้ามหาวิทยาลัยแล้ว มุมมองชีวิตก็เปลี่ยนไป ไม่ใช่มีคำพูดว่าผู้ชายแท้ ๆ บอกว่าไม่ไปซื้อบิงก็ซื้อไม่ซื้อพรอกเหรอ”

เขาปรายตามองฉัน “ผมมีเรื่องยากที่ต้องตัดสินใจ ต้องให้สวรรค์ช่วยตัดสินใจ”

“หา? แล้วมันเกี่ยวอะไรกับการที่เราต้องมาเดินที่นี่ทุกวัน”

“ดูซิว่าจะบังเอิญเจอเขามั้ย”

...เสียเวลาอยู่ตั้งนาน ที่แท้หมอนี้ก็มีความรัก! แถมยังเป็นรักข้างเดียวด้วย?

ฉันพินคินซีพขึ้นมาทันที รู้สึกว่าเพื่อ “เธอ”⁴ คนนั้นของน้องชายฉันจะยอมสู้ เดินไปอีกสามถนน “เธอเป็นคนหนานจิงเหรอ เป็นเพื่อนที่มหาวิทยาลัยของนาย? บ้านอยู่ถนนซินเจียโชวนี่เหรอ”

² เรียกวันที่หนึ่งและวันที่สองของช่วงเทศกาลตรุษจีน (หมายถึงวันขึ้น 1 ค่ำและวันขึ้น 2 ค่ำ) การเรียกเช่นนี้ เพื่อไม่ให้สับสนกับการนับวันตามแบบปฏิทินสุริยคติสากล นอกจากเทศกาลตรุษจีนแล้ว ยังรวมถึงเทศกาลต่าง ๆ ของจีนซึ่งอิงตามปฏิทินจันทรคติ คนจีนก็จะคุ้นเคยกับการเรียกวันที่ด้วยระบบนี้เช่นกัน

³ วันขึ้น 3 ค่ำ หรือในที่นี้คือเรียกวันที่สามของช่วงเทศกาลตรุษจีน

⁴ ในภาษาจีน คำสรรพนามของคำว่า “เขา” (他) และ “เธอ” (她) อ่านออกเสียงเหมือนกัน คือ “ทา” ดังนั้นบริบทนี้จึงคิดว่า “ทา” ที่เจียงรู่พูดถึงเป็นผู้หญิง

ระหว่างที่ฉันกำลังรื้อคำถาม เจียงรู่ยปล้นยื่นมือมาดึงตัวฉัน สายตามองไปในฝูงชนอย่างเคร่งเครียดแล้วบอกฉันว่า “พี่ ช่วยผม หน่อยสิ”

“อะไร”

“อีกเดี๋ยวถ้ามีคนเรียกผม พี่ช่วยแกลังเป็นแฟนผมทีนะ”

ความรู้สึกเหมือนถูกฟ้าผ่าแล่นปราดไปทั่วร่าง เจียงรู่ยดึงมือฉัน แผ่นหนึ่ แต่ฉันอดหันไปมองข้างหลังไม่ได้ และเห็นสาวน้อยคนหนึ่ง เข่งย่นทำร้องเรียกอย่างตื่นเต้นดีใจว่า “เจียงรู่ย”

จากนั้นเธอก็วิ่งตึก ๆ ตามมา แต่พอเห็นฉันสีหน้าเธอพลัน หม่นลง “นายมีแฟนแล้วจริง ๆ...จะไม่แนะนำหน่อยเหรอ”

เจียงรู่ยทำหน้านิ่ง “เธอชื่อเสี่ยวกวง”

สาวน้อยมองฉันอย่างอิจฉาปนเศร้า “คุณโชคดียิ่ง ๆ ละ เจียงรู่ยเขาชอบคุณมาก ขนาดรูปบนหน้าจอล็อกมือถือเขายังเป็น รูปคุณเลย”

“...”

ฉันหันไปมองเจียงรู่ยทันที เจียงรู่ยทำหน้าที่ประมาณว่า *ช่วยแล้ว* พอสาวน้อยเดินจากไปอย่างอาลัย ฉันก็ยื่นมือไปหาเจียงรู่ยทันที “เอามือถือมา”

เจียงรู่ยล้วงมือถือในกระเป๋าส่งให้ฉัน ฉันตะตะหน้าจอดู พบว่า รูปบนหน้าจอล็อกมือถือเป็นรูปแมว

“ผมไหวล่ะ ผมเปลี่ยนรูปตั้งนานแล้ว โอเคมัย ผมเคยมีใช้ รูปพี่ตอนเธออยู่เท่านั้น พี่รู้มัยว่าการหยิบมือถือขึ้นมาแล้วเห็นหน้า พี่สาวตัวเอง มันทรมานหัวใจชายหนุ่มมากแค่ไหน”

“เหอะ ๆ”

ฉันก็เกียจต่อว่าเขาว่าเอาฉันเป็นโล่กันธนูแล้วยังจะมาโอดครวญอีก
“เรื่องมันยังไง”

“ผมไม่ชอบ แต่เธอตื้อหนักมาก”

ฉันไม่ชอบที่เขาเป็นแบบนี้เลยจริงๆ เลยอดพาดไม้ได้ “สุมใจ
นายแล้วสิ เกิดต่อไปเขาเลิกชอบนายแล้ว อย่ามานึกเสียใจทีหลังล่ะ”

ทันใดนั้น เจียงรู่ยหันมามองฉันแล้วทำหน้าจริงจัง “เหมือน
อย่างตอนที่พี่เลิกชอบพี่จวงแล้วใช่มั้ย”

ทันใดนั้นฉันเริ่มรู้สึกรำคาญ เพราะไม่เข้าใจว่าเจียงรู่ยเป็น
อะไรไป ทำไมหลายวันมานี้เขาชอบพูดถึงจวงชวี่บ่อยๆ ฉันเลยตอบ
แบบตัดตะปูเนียนเหล็ก⁵ ว่า “ใช่”

เจียงรู่ยถอนหายใจ เงยหน้าขึ้นมองฟ้า จนเวลาผ่านไปพักใหญ่
เขาก็สอดมือทั้งสองข้างเข้าไปในกระเป๋าเสื้อและหันหลังออกเดิน “กลับ
กันเถอะ”

“เดี๋ยวสิ เดี๋ยวๆ” ฉันไล่ตามหลังเขา “นายอยากเจอใครสักคน
โดยบังเอิญไม่ใช่เหรอ แล้วเธอคนนั้นเป็นใคร มีรูปมั้ย ขอฉันดู
หน่อย...”

เขาเดินเร็วขึ้นเรื่อยๆ ทำให้ฉันต้องวิ่งตามจนหอบแฮกๆ
“นายยังหนุ่มยังแน่น อย่ายอมแพ้ง่ายๆ แบบนี้สิ เกิดบังเอิญเจอกัน
ขึ้นมาล่ะ”

ทันใดนั้นเจียงรู่ยหยุดเท้าอีกครั้ง ทำเอาฉันเกือบชนหลังเขา
เจียงรู่ยหันกลับมาพยักหน้า “พี่พูดถูก”

ฉัน “หา?”

⁵ หมายถึง เด็ดขาด เจียบขาด

เรื่องอะไร

เจียงรู่ย “เดินต่อ”

อีกหนึ่งชั่วโมงต่อมา

“น้องชาย พี่ไม่สนคนที่น้องแอบชอบแล้ว เรากลับบ้านกันเถอะ”

อีกสองชั่วโมงต่อมา

“น้องชาย พี่ว่าพวกนายไม่มีวาสนาต่อกันหรอก...นายลองพิจารณาน้องสาวที่เจอกันก่อนหน้านี้แทนดีกว่ามั้ย”

วันหยุดผ่านไปอย่างรวดเร็วปานติดปีกบิน เพียงพริบตาก็เป็นวันชูลิว⁶ แล้ว ซึ่งวันชูปา⁷ ต้องไปทำงาน แต่ตัวฉันผู้นำสงสารต้องเลียวันหยุดตรุษจีนอันล้ำค่าไปกับถนนซินเจียโจวซ้ำแล้วซ้ำอีก

หลินอวี๋เซินแจ้งฉันว่าโพลต์ของเขาจะถึงสนามบินผู้ตงวันชูลิว⁸ เวลาบ่ายสี่โมง แต่กว่าจะได้ไปชูลิวต้องเป็นวันชูลิว⁹ เพราะเขาต้องไปร่วมงานเลี้ยงอะไรสักอย่างที่บ้าน

พูดได้ว่าตระกูลใหญ่มีเรื่องเยอะ ไม่ได้สบายใจเท่า “เศรษฐีใหม่” อย่างบ้านฉัน

ตกเย็นทุกคนกินอาหารด้วยกัน ฉันกินพลางเตือนเจียงรู่ยอย่างจริงจังว่า “วันนี้กินข้าวเสร็จ ฉันไม่ไปเดินซินเจียโจวกับนายแล้วนะ ต่อให้ไปดูหนังก็ไม่ไป”

⁶วันที่ 6 ของตรุษจีน หรือวันขึ้น 6 ค่ำ

⁷วันที่ 8 ของตรุษจีน หรือวันขึ้น 8 ค่ำ

⁸วันที่ 7 ของตรุษจีน หรือวันขึ้น 7 ค่ำ

⁹วันที่ 9 ของตรุษจีน หรือวันขึ้น 9 ค่ำ

เจียงรู่ยพูดอย่างหมดแรง “ผมยอมแพ้แล้วเหมือนกัน โอเคมัย”
 พวกแม่ไปร่วมงานเลี้ยงและเล่นไฟนกกกระจอกอย่างมีความสุข
 ทุกวัน จนตอนนี้ถึงเพ็งสังเกตุเห็นว่าช่วงนี้พวกเราทำตัวแปลก ๆ
 “พวกลูกสองคนออกไปเดินที่ซินเจียโซวกันทุกวันเลยหรือ ที่นั่นมีอะไร
 นำไปนัก แม่ไม่เห็นซื้ออะไรกลับมาเลย”

ฉันทำท่ากักไว้อยู่พักหนึ่ง จนเห็นสายตาเตือนของเจียงรู่ย
 ก็เลยขายเขาอย่างไรน้ำใจว่า “น้องชายโตเป็นหนุ่มแล้วละ”

คุณลุงหันมามองเจียงรู่ยแล้วทำหน้าปาลาบปลื้ม “มีความรัก
 ในรั้วมหาวิทยาลัยสักครั้งก็ไม่เลวนะ”

เจียงรู่ยทำหน้ากัลลีนความไม่เป็นธรรม
 ระหว่างที่ฉันกำลังทำหน้าที่ล้อเลียนเขา อยู่ ๆ แม่ก็เล็งปาก
 กระบอกปืนมาที่ฉัน “ลูกก็น่าจะหาแฟนเหมือนกันนะ”

ฉันพูดเสียงชิงช้า “หาคะ หาๆ รับรองว่าหนูจะต้องหาคนที่
 หล่อแล้วหล่ออีก หล่อสุดๆ มาให้ได้”

ทั้งที่ฉันพูดเล่น แต่แม่กลับนินวหน้า “เป็นคนดีสำคัญที่สุด
 แค่นั้นตาดีมีประโยชน์อะไร”

ฉันนึกถึงพ่อขึ้นมาทันที สมัยหนุ่มพ่อหล่อที่สุดของที่สุด...
 ความรู้สึกอดีตผุดขึ้นในใจ ก็เลยเลิกพูดจาเรื่อยเปื่อยกับแม่ ตอบ
 อย่างจริงจังว่า “รู้แล้วละ”

คุณลุงถามฉัน “พຽ່ງนี้หนูจะกลับเมื่อไหร่”
 “เมื่อไหร่ก็ได้ละ กินมือเที่ยงเสร็จก่อน”
 “งั้นหนูก็ติดรถลงไปสิ คินพຽ່ງนี้ลຽ່ງจะไปร่วมงานเลี้ยงวันเกิด
 ของนายผู้เฒ่าสกุลเซ็งที่ซ่างไห่ ลຽ່ງจะแวะส่งหนูที่ซูโจวก่อน”
 สกุลเซ็ง? งานเลี้ยงวันเกิด?

หรือจะเป็นงานเลี้ยงที่หลินอวี๋เชิญบอก!

ฉันไม่เสียเวลาคิดก็รีบยกมือขึ้นก่อนแล้ว “หนูขอไปด้วยค่ะ!”

ทุกคนสะดุ้งพร้อมกันเพราะฉัน หันมามองฉันด้วยความ
ประหลาดใจ ฉันคิดว่าเป็นเพราะเมื่อก่อนฉันพยายามหลีกเลี่ยงการไป
ร่วมงานเลี้ยงทุกประเภท เลยรู้สึกผิดเล็กน้อย

“แค่อยากไปดูนะคะ” ฉันอธิบายเสียงอ่อน

แต่ทุกคนทำหน้าไม่เชื่อ ฉันกระแอมทีหนึ่ง “แม่อยากให้หนู
หาแฟนไม่ใช่เหรอ หนูเลยอยากไปดู เพื่อจะเจอใครเหมาะๆ”

ความจริง ฉันหาได้แล้วต่างหาก

พออารมณ์ดีขึ้น ฉันก็หันไปบอกเจียงรุ่ยอย่างกระตือรือร้นว่า
“กินเร็วๆ สิ คินนี่ไปเดินชินเจียไช่ว่กัน! ฉันจะไปซื้อค็อกเทลเดรส!”

ฉันไม่ได้บอกหลินอวี๋เซินว่าฉันจะไปร่วมงานเลี้ยง

คงจะสนุกดีถ้าอยู่ๆ ไปโผล่ในงานให้เขาตกใจ

งานเลี้ยงวันเกิดถูกจัดขึ้นที่บ้านริมแม่น้ำหวงผู่ ตอนแรกคุณลุงตั้งใจจะออกจากหนานจิงตอนบ่ายแล้วตรงไปทำงานเลย แต่เพราะต้องพาตัวยุ่งอย่างฉันไปด้วยเลยต้องออกเร็วกว่ากำหนดพักใหญ่ ทำให้พอบ่ายสองโมงกว่าพวกเราก็ไปถึงช่างไห่แล้ว

น้ำหวงมารอพวกเราอยู่ที่ล็อบบี้โรงแรมแล้ว

แม้ฉันมีสิ่งหαρิมทรพยอยู่ในช่างไห่เช่นกัน และได้นำหวงคนนี้ช่วยดูแลเรื่องจิปาเถมาตลอด ครั้งนี้น้ำหวงก็ช่วยฉันเรื่องติดต่องานแต่งงานหน้าทำผมกับสไตลิสต์และอะไรอื่นๆ ใหัด้วย

เหตุผลที่เมื่อก่อนฉันไม่ชอบงานแบบนี้เป็นเพราะความยุ่งยากวุ่นวาย ต้องเสียเวลาครึ่งค่อนวันจัดการตัวเองตั้งแต่หัวจดเท้า แต่ถ้าต้องไปปรากฏตัวตรงหน้าหลินอวี๋เซินในงานเลี้ยง ฉันก็จำเป็นต้องแต่งตัวเต็มที่ ในเมื่อคุณหลินเป็นคนมีสไตล์ ฉันจะน้ยหน้าเขาไม่ได้เหมือนกัน

ไม่รู้ว่าหลินอวี๋เซินจะไปร่วมงานเลี้ยงนี้ด้วยลูกไหน...แต่ปกติเขาก็แต่งตัวจัดเต็มอยู่แล้ว ยิ่งเป็นงานทางการแบบนี้เขาต้องยิ่งใส่ใจมากกว่าเดิม

ในบรรดาสິงมีชีวิตเพศผู้ที่ฉันรู้จักมาทั้งหมด คาดว่าคนที่รักการแต่งตัวมากที่สุด น่าจะเป็นเขา...

ช่างแต่งหน้าปัดบลัชลงบนหน้าฉันอย่างพิถีพิถัน พอฉันเห็นว่าได้เวลาแล้วก็ส่งข้อความไปหาหลินอวี๋เซิน

[คุณลงจากเครื่องแล้วหรือยัง ค็นนี้จะไปงานเลี้ยงกี่โมงคะ]

ไม่มีการตอบกลับ

[อยู่ไหนๆ ยังไม่ลงจากเครื่องอีกหรือ]

ผ่านไปสองสามนาทีแล้วก็ยังไม่มีการตอบกลับ ฉันเลยอดตรวจดูเทียวบินของเขาไม่ได้

ปรากฏว่าเทียวบินล่าช้า คาดว่าจะลงจอดประมาณห้าโมงเย็นกว่าๆ

แบบนี้ วันนี้เขาจะแต่งตัวทันสมัยนะ...

การแต่งหน้าทำผมทำให้เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว กระทั่งห้าโมงกว่าหลินอวี๋เซินก็โทรมา

“ผมเพิ่งแลนด์ เครื่องดีเลย์นะ”

“หรือคะ คุณต้องไปงานเลี้ยงอีกไม่ใช่หรือ ทันมั๊ยคะ”

“ผมจะตรงจากสนามบินไปทำงานเลย น่าจะทันนะ คุณถึงชู้โจวแล้วหรือ”

จากสนามบินผู้ตงไปถึงงานเลี้ยงต้องใช้เวลาประมาณหนึ่งชั่วโมง แสดงว่าเขาคงไปถึงงานไล่ๆ กับฉัน ฉันคำนวณเวลาพาลงๆ เรื่อง

หลอกเขา “ยังเลยอะ ฉันอยู่บนรถ”

“แล้วจะถึงประมาณกี่โมง ของเยอะรีเปลา ผมให้รุ่นพี่ไปรับคุณ
ดีมัย”

คุณเรียกใช้รุ่นพี่ฟางคล่องเชียวนะ!

ฉันกลัวว่าถ้าคุยต่อแล้วจะถูกเขาจับได้ เลยตัดบทไปว่า “ไม่ต้อง
หอรอกะ ไม่ได้มีของอะไร ฉันใกล้จะลงรถแล้ว แอ่นี่ก่อนนะคะ
ไปงานเลี้ยงกินให้เต็มที่ละ บ้ายบาย”

ฉันวางสายอย่างรวดเร็ว

สไตลิสต์เอาชุดออกงานสองสามชุดที่เมื่อวานฉันไปซื้ออย่าง
เร่งด่วนมารออยู่ข้างๆ พอเห็นฉันวางสายแล้วก็พูดยิ้มๆ “สวยทุกชุด
เลยอะ เอาเดรสยาวสีเหลืองลูกท่านนี้ดีมัยคะ สีนี้สวยมากนะคะ
ดูสว่างสดใสแต่ไม่โอเวอร์เกินไป”

ฉันก็ชอบเดรสชุดนี้ที่สุดเหมือนกัน แต่พอใส่แล้วส่องดูใน
กระจก ฉันก็ลืงเลว่าสีเหลืองจะเด่นเกินไปหรือเปล่า เพราะถ้าฉัน
อยากทำให้หลินอวีเซินตกใจ ก็ไม่ควรถูกจับได้ทันทีที่เดินเข้ามา

ฉันคิดแล้วคิดอีก สุดท้ายฟันตัดใจจากสิ่งที่รัก “เอาเป็นสีดำ
ดีกว่าอะ”

เฮ้อ...นี่ฉันจะต้องติดนิสัยความเรื่องมากมาจากหลินอวีเซินแหงๆ
เพราะสไตลิสต์คนสกุลหลินคือต่อให้เป็นเนกไทแบบคลาสสิกก็ต้อง
เลือกแล้วเลือกอีก

พอเปลี่ยนชุดใหม่เสร็จ สไตลิสต์ก็จัดทรงผมเล็กน้อยเพื่อให้
เข้ากับชุด จากนั้นฉันกับคุณลุงก็ออกเดินทาง

หนึ่งทุ่มเป็นเวลาเลิฟเครื่องดื่มเรียกน้ำย่อย อาหารค่ำหลักจะเริ่มตอนสองทุ่ม ตลอดทางเราไม่เจอรถติด จึงถึงที่หมายตอนหนึ่งทุ่มเศษ เดิมคิดว่าเรามาถึงเร็วคงยังมีคนไม่เยอะ แต่พอมาถึงหน้าประตูรถก็ติดจนขยับเข้าไปในงานไม่ได้

คุณลุงถอนหายใจ “สองสามปีมานี้เซ็งหยวนทำรายได้มหาศาล แยกถึงเยอะขนาดนี้”

รถติดอยู่เกือบสิบนาทีกว่าเราจะผ่านเข้าไปได้อย่างราบรื่น และลงจากรถที่หน้าประตูห้องโถง มีชายวัยกลางคนคนหนึ่งรีบเดินมาต้อนรับ เขาทักทายคุณลุงด้วยรอยยิ้มเต็มหน้า

“เหล่าเจียง”

คุณลุงน่าจะสนิทกับเขามาก พอเปิดปากก็แซวกันทันที “ไฉ่หยานวันนี้ประธานจางของพวกเราลงมามอบต้อนรับแขกด้วยเธอ”

ประธานจางตอบไล่ให้คุณลุงแล้วพูดล้อเล่นว่า “นี่มันงานเลี้ยงของนายผู้เฒ่า การที่เด็กอย่างฉันได้ทำหน้าที่ต้อนรับแขกถือเป็นเกียรติต่างหาก อีกอย่างนะ ประธานเจียงของพวกเรามาทั้งที่ ฉันจะไม่ต้อนรับขับสู้ให้เต็มที่ได้อะไร แล้วนี่ใคร”

คุณลุงแนะนำฉัน “หลานสาวฉันเอง เนี่ยซีกง ซีกง เรียกลุงจางสิ”

ฉันดึงสายตากลับมาจากการกวาดมองฝูงชน ยิ้มให้ประธานจางอย่างสุภาพ “ลุงจาง”

ประธานจางมองฉันด้วยท่าทางครุ่นคิด “ลูกสาวประธานเนี่ยไซ้มัย”

คุณลุงหัวเราะหึๆ แล้วประธานจางก็ยุติบทสนทนาทันที ผายมือเชิญให้เราเข้าไปด้านใน

งานเลี้ยงคือก่อก่อนอาหารค่านอกห้องจัดเลี้ยงคึกคักมาก

คุณลุงพาฉันไปทักทายใครต่อใครไม่หยุด และพาฉันไปแนะนำ
ให้คนนั้นคนนี้รู้จักจนฉันหนีไปไหนไม่ได้ ส่วนใหญ่ฉันแค่ต้องพยักหน้า
และยิ้มน้อยๆ ให้ก็พอ แต่มีคุณป้าไม่น้อยที่ออกจะกระตือรือร้น
เป็นพิเศษ ตรงเข้ามาจับมือฉันและเอ่ยชมฉันตั้งศีรษะจดทำด้วย
รอยยิ้มเต็มหน้า “โอ้โฮ ที่แท้คนนี่ก็คือลูกสาวของเจิงหยวนนี่เอง
เพิ่งเจอครั้งแรก สวยมากเลย ทำไม่ถึงไม่ออกงานให้มากหน่อยล่ะจ๊ะ”

ฉันยิ้มน้อยๆ อย่างสุภาพ

คุณลุงช่วยตอบแทนฉัน “ก่อนหน้านี้ต้องเรียนหนังสือตลอด
นี่เพิ่งเรียนจบออกมาทำงานครับ”

“เรียนที่ไหนล่ะ จบจากเมืองนอกมาหรือ?”

“เรียนในประเทศนี้แหละครับ สอบติดเอง” คุณลุงบอกชื่อ
มหาวิทยาลัยของฉัน แล้วคุณป้าคนนั้นก็เอ่ยชมอีกครั้ง เธอถามฉันว่า
จะอยู่ข้างไหนกัน เธอจะได้ให้ลูกชายที่เพิ่งเรียนจบจากเมืองนอกมา
พาฉันไปเที่ยว

คุณลุงหัวเราะฮาๆ “พรุ่งนี้เช้าก็ต้องกลับแล้ว เตียวผมกลับมา
คุยต่อนะ ขอเราไปทักทายเจ้าภาพก่อน” คุณลุงพูดพลางรีบพาฉัน
เดินจากไป ขณะที่เดินก็บอกฉันว่า “ลูกชายเธอเป็นเพลย์บอยชื่อดัง”

คุณลุงบอกชื่อผู้ชายคนนั้นแล้วกำชับฉันอย่างจริงจัง “ต่อไป
ถ้าเกิดเจอคนชื่อนี้ที่ไหนให้หนีไปไกล” จากนั้นก็พูดอย่างโมโห “ยังกล้า
มาแนะนำลูกชายตัวเองอีก ไม่กลัวทำลายชีวิตลูกสาวคนอื่นเขาบ้างเลย
วันหน้าถ้าเกิดต้องทำธุรกิจกับเธอต้องระวังให้มากๆ เพราะคุณภาพ
สินค้าอาจไม่ได้มาตรฐานหรือย้อมแมวก็ได้”

ฉันกลืนหัวเราะพลางประจบคุณลุง “อย่างน้อยตอนนี้ก็เห็นชัด

แล้วว่าเธอเป็นคนแบบไหน”

คุณลุงพยักหน้าเห็นด้วย

คุณลุงพาฉันไปทักทายคนสกุลเซ็ง คนสกุลเซ็งดูท่าทางใหญ่โตกันมาก นอกจากเซ็งปั่วชายที่ฉันเคยได้ยินพ่อเล่าให้ฟังคราวก่อนแล้ว ก็มีเซ็งจ้งชาย เซ็งซุชาย และคนอื่นๆ แค่เรียกคนนั้นคนนี้ตามคำบอกของคุณลุงก็พอ

เซ็งปั่วชายเป็นชายวัยกลางคนร่างท้วมนิดๆ เขาหัวเราะทีไรอย่างใจดี “เหล่านี้นี่ร้ายจริงๆ เขาเจอลูกชายฉันตั้งหลายครั้ง แต่กลับซ่อนลูกสาวตัวเองไว้”

คุณลุงหัวเราะฮาๆ “ซีกงเขาเรียนหนังสืออยู่ที่หนานจิงตลอด ไม่ชอบออกมาเที่ยวเท่าไร”

“เด็กสมัยนี้ที่รู้จักมุ้งมันตั้งใจกับอะไรสักอย่าง มีไม่เยอะเลยจริงๆ” ภรรยาของเขาส่งยิ้มน้อยๆ ให้ฉัน “สิ่งเจ๋งของเราอายุไล่เลี่ยกับหนู เป็นคนตั้งใจเหมือนกัน ไว้ป่าจะแนะนำให้รู้จักกันนะ”

เซ็งสิ่งเจ๋ง?

นั่นเป็นเจ้านายของทรงทรงไม่ใช่เหรอ

ขณะที่ข้างหูได้ยินพวกเขาทักทายกันฉันก็เริ่มใจลอย เผลอกวาดตามองในกลุ่มคน แต่กลับไม่เห็นหลินอวีเซิน หรือเขาจะรถติดเลยยังมาไม่ถึงนะ

ระหว่างที่ฉันกำลังสอตส่ายตามองหา ทันใดนั้นผู้คนที่อยู่หน้าประตูก็มีปฏิกิริยา หัวใจฉันเต้นโลดหันไปมองทันที แล้วก็เห็นหลินอวีเซินมาถึง

อาจเพราะเพิ่งลงจากไฟลต์บินยาวมา ทำให้สีหน้าของหลินอวีเซิน

มีแววเหนื่อยล้าจาก ๆ ไม่ได้ดูกระฉับกระเฉงเหมือนปกติ แต่กลับดูหล่อเหลาคมคายแบบเปลี่ย ๆ เขาถูกแขกผู้กระตือรือร้นดักคุยที่หน้าประตู ใบหน้าด้านข้างที่หันมาทางฉันประดับรอยยิ้มสุภาพ

ฉันมองดูเขาอยู่ห่าง ๆ

ความจริงบางครั้งฉันก็รู้สึกเวลาที่หลินอวี๋เ็นอยู่กัฉันดูแตกต่างจากเวลาที่เขาอยู่คนเดียว อาจเป็นเพราะทำนตรงหน้าหนึ่งที่แม้จะให้ความรู้สึกอบอุ่นแต่ก็ไม่ชวนให้เข้าไปใกล้

อืม...ฉันก็บรรยายไม่ถูก

ยกตัวอย่างเช่นเขาในตอนนี ถ้าฉันเจอเขาในงานเลี้ยงวันนี้เป็นครั้งแรกและเห็นท่าทางแบบนี้ ต่อให้สายตาคจะถูกความหล่อของเขาดึงดูดไป ฉันก็คงไม่มีความกล้าเดินเข้าไปทำความรู้จัก

ดังนั้น...

ก็ไม่แปลกใจเลยที่เขาโสดสนิทมาได้ตั้งนาน!

ฉันอดขำไม่ได้

“ซีกง มองอะไรอยู่”

คำถามของคุณลุงทำให้ฉันหันไปมอง แต่กลับเห็นเซ่งบัวชายกับภรรยากำลังมองหลินอวี๋เ็นด้วยสีหน้าซบซ้อน และพอรับรู้ถึงสายตาของฉัน พวกเขาก็หันกลับมายิ้มให้และต้อนรับแขกคนอื่นๆ ต่อฉันถึงคุณลุงมา

“คุณลุงคะ หนูมองคนนั้นอยู่ค่ะ” ฉันชี้ไปที่หลินอวี๋เ็น
“คุณลุงรู้จักผู้ชายคนนั้นมั้ยคะ”

คุณลุงหันไปมองแวบหนึ่งแล้วจำได้ “เคยเจอกันครั้งหนึ่ง เขาเป็นหลานตาของประธานเซ่ง”

โลกแคบจริง แต่ก็ดี

“ฉันคุณลุงพาหนูไปทำความรู้จักกับเขาหน่อยได้มั๊ยคะ”

คุณลุงตกใจ หันมามองฉันด้วยสายตาทะลึงใจ “หนู... หนูคิดจะทำอะไร”

ฉันตอบอย่างจริงจัง “ไม่มีอะไรค่ะ แค่ว่าหล่อมาก หนูเลยอยากได้มาเป็นแฟน” ฉันพยักหน้าพลางพูดต่อ “คุณลุงลืมแล้วหรือว่า แม่บอกให้หนูหาแฟน หนูว่าเขาไม่เลวนะคะ เห็นแล้วปึ้งเลย”

คุณลุงมีอาการพูดไม่ออก

ฉันพยายามกลั้นหัวเราะ มองเขาอย่างจริงจัง

คุณลุงเหลียวซ้ายแลขวาแล้วลตเสียวเบาละ “แม่ของหนูบอกให้ หนูหาแฟนก็จริง แต่หนูจะมาสุมหาตามทางแบบนี้ไม่ได้นะ”

ฉันเถียง “ตามทางที่ไหนกันคะ ดูลิ ทุกคนรู้ภูมิหลังของเขากันทั้งนั้น และเขาก็หล่อมาก แค่ว่ารู้ว่าเป็นคนดีมาก”

ฉันเกือบกลั้นหัวเราะไม่อยู่ ตั้งใจจะลากคุณลุงที่กำลังอิงไปหา หลินอวี๋เซิน ขณะที่คุณลุงทำหน้าที่เหมือนพูดว่า “นี่ฉันอยู่ที่ไหน ฉันกำลังทำอะไร แต่ก็ไม่ได้คิดจะปฏิเสธ จังหวะนี้เอง เราก็เห็นชายชรา คนหนึ่งสวมชุดจงซาน¹ เดินออกมาโดยมีชายหนุ่มคนหนึ่งคอยประคอง

คุณลุงรีบดึงตัวฉันไว้แล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่ “ไว้ก่อนนะ ประธานเซ็งมาแล้ว”

¹ชุดทางการของจีน ลักษณะคล้ายเสื้อราชปะแตนของไทย ต่างกันตรงที่ชุดจงซาน มีกระเป๋าสีกระเป๋